

Η αποκάλυψη του Ιωάννη κατά Νίκο Παπακώστα - Κεφάλαιο όγδοο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Η ΕΒΔΟΜΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ

Κι ανέβη απ' τα θυμιάματα κι από αγγέλου χέρι
καπνός μαζί και προσευχές προς το χρυσό το θρόνο.
Και όταν την έβδομη άνοιξε σφραγίδα του βιβλίου
βουβάθηκε ο ουρανός μισή περίπου ώρα
κι είδα που ήρθαν οι επτά άγγελοι και σταθήκαν
μπροστά στο θρόνο έχοντας μια σάλπιγγα ο καθένας.
Έφτασε κι άλλος άγγελος που στάθηκε επάνω
απ' το βωμό και κράταγε χρυσό λιβανιστήρι.
Είχε πολλά θυμιάματα, μαζί να τα προσφέρει
με των αγίων τις προσευχές προς το Θεό το μέγα.
Κι ανέβη απ' τα θυμιάματα κι από αγγέλου χέρι

καπνός μαζί και προσευχές μπρος το χρυσό το θρόνο.
Παίρνει φωτιά απ' το θυμιατό πάνω στη γη τη ρίχνει.
Ακούστηκαν φωνές, σεισμός, άστραφτε και βροντούσε.
Οι άλλοι επτά, οι άγγελοι, κάναν ετοιμασίες,
για να σαλπίσουν και ψηλά τις σάλπιγγες σηκώσαν.
Σαλπίζει ο πρώτος κι άρχισε πάνω στη γη να πέφτει
ένα χαλάζι ανάμικτο από φωτιά και αίμα.
Πέφτει και καίγεται η γη, χάθηκε το να τρίτο,
κι από τα δένδρα κήκε το ίδιο, ένα τρίτο
και το χορτάρι το χλωρό κήκε απ' άκρη σ' άκρη.
Έγιναν στάχτη τα βουνά και μαύρισαν οι κάμποι.
Σάλπισε κι ο δεύτερος και πέφτει στα πελάγη
κάτι μεγάλο, σα βουνό, που καίγονταν ακέριο.
Παίρνει η θάλασσα φωτιά, καίγονται τα πελάγη
και το 'να τρίτο απ' το νερό κόκκινο γίνεται αίμα.
Το ένα τρίτο χάθηκε στη θάλασσα απ' τα ψάρια
κι απ' όσα έχουνε ψυχή και ζούνε στα πελάγη
το 'να στα τρία τέλειωσε κι απ' όλα τα καράβια
π' αρμένιζαν στη θάλασσα πολλά γίναν συντρίμια.
Και ο τρίτος σάλπισε άγγελος κι πέφτει ένα αστέρι,
που θα 'λεγες πως ήτανε λαμπάδα που καιγόταν.
Πέφτει επάνω σε πηγές και σε ποτάμια πέφτει.
Στο ένα τρίτο απ' αυτά και πάνω στα νερά τους.

Άψινθος είναι το όνομα του αστεριού ετούτου
κι έγινε το νερό πικρό, σαν άγρια πικραλίθρα.

Ο που το ήπια χάθηκε κι ο που το πιεί πεθαίνει,
μιας και γιομίσαν άψινθο πηγούλες και ποτάμια.

Ο τέταρτος ο άγγελος σαλπίζει κι ένα μέρος
του ήλιου και του φεγγαριού χτυπιέται και των άστρων.

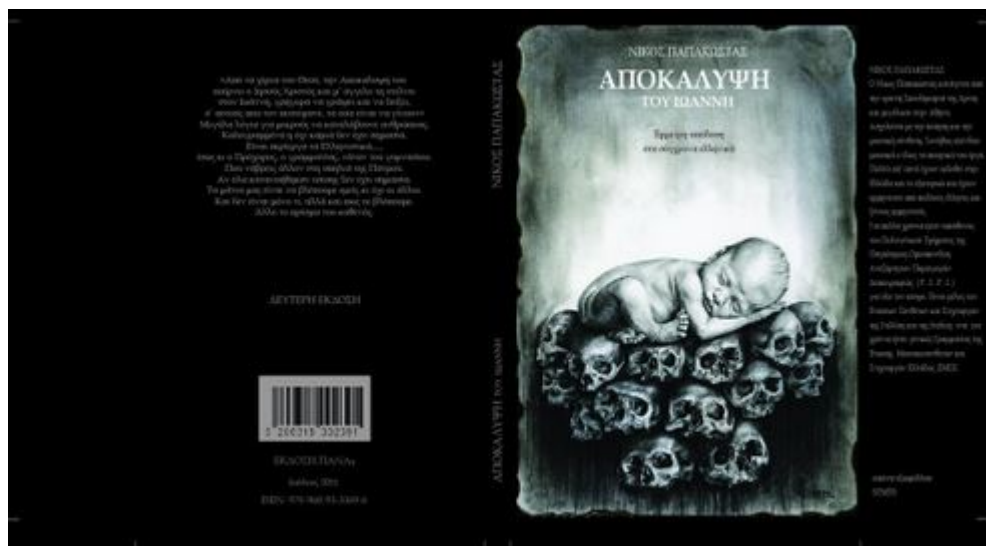
Σκοτεΐνιασαν τα σώματα του ουρανού κι αμέσως
ίδιο με φως νυχτερινό γίνηκε και της μέρας.

Και είδα κι άκουσα αητό προς τ' ουρανού τη μέση
να φτερουγίζει, να θρηνεί με μια φωνή μεγάλη.

Αλλοίμονο πάνω στη γη σ' αυτούς που κατοικούνε
σαν αντηχήσει η φωνή της σάλπιγγας των άλλων.

Έμμετρη απόδοση στα σύγχρονα ελληνικά

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ



ΕΚΔΟΣΗ ΠΑΝΑΣ

e-mail:cosmomusica@gmail.com

ρ&σ Νίκος Παπακώστας 2011